

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΤΑ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Βίος και πολιτεία του Βελισσαρίου Κορενίου. Από την 'Αρκαδία στη Νεάπολι. Αρχηγός τρεμερής τριανδρίας. Όπου τριουκρατεί τους συναδέλφους του. Ζωγραφίζει χριστουργήματα και δολοφονεί καλλιτέχνες! Οι μαθηταί του και οι μπράβοι του. Πώς εδολοφονήθη από τον Ρεντιγκο. Ο Βελισσαρίος και ο γυιός του. Μία τραγική σκηνή στο μοναστήρι. Η Θεία Δίκη, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στην ψυχή ενός Έλληνα ζωγράφου της 'Αναγεννησεως, του Κορέση, ανέβησαν δύο αντίθετες ιδιότητες: 'Ο ένθουσιασμός για την Τέχνη και η καουργία.

'Ο Βελισσαρίος Κορέσης, ή Κορενίος, όπως τον θέλουν οι 'Ιταλοί ζωγράφοι πίνακες αριστοτεχνικούς, διέπραξε όμως και εγκλήματα, βεβαιωμένα δικαστικά από την ιστορική έρευνα. Θα διηγηθούμε σύντομα την περιπετειώδη ζωή του.

'Ο Βελισσαρίος Κορενίος υπήρξε σεβόδη σύγχρονος με τον ένδοξο, 'Ελληνα επίσης, ζωγράφο Θεοδοσόπουλο. Γεννήθηκε κατά 1558, σε κάποιο χωριό της 'Αρκαδίας. Νέος άκομη, ταξιδιάρης στη Βενετία και γύρισε μαθητής του περίφημου ζωγράφου Τινατόρεττο, κοντά στον οποίο έμεινε 6 έτη.

Όταν ο Κορενίος απόκτησε αρκετή δύναμη, ξαναγύρισε στην πατρίδα του, την Πελοπόννησο, για να εξασκήσει εκεί την τέχνη του. 'Αλλ' η τέχνη του νέου ζωγράφου έθεωρήθη πολύ μονότονη, αντίθετη δηλαδή προς τη συνηθισμένη Βυζαντινή της παραδόσεως, και ο Κορενίος αναγκάστηκε να φύγει πάλιν για την 'Ιταλία.

Στη Νεάπολι της 'Ιταλίας καλλιτεχνικό κέντρο της εποχής—ή πηγε τότε πλούσια 'Ελληνική κοινότης. 'Ενας βασιλεύουτος 'Ελληνας έμπορος, Γεωργίου ονομαζόμενος, έκαλεσε κοντά του τον Κορενίον και τον έπροσέταξε ν' αναβιβάθη. Πλήθος ζωγράφοι ήταν κοντά στον Νεάπολι, συγκεντρωμένοι εκει άρ' όλα τα μέρη του κόσμου. 'Ο Ρωμέριος, ο Καρατσιόλο, ο Ντεζιντέριο ήταν οι επιφανέστεροι όλων. 'Υπήρχαν ακόμα κλέρες, κομμάρια, άντιπλάτες.

'Ο Κορενίος όμως, με διάφορες μαουβρίες, κατάφερε να πάρη με το μέρος του και τους δύο πρώτους ζωγράφους, να σχηματίσουν πανίσχυρη κλίμα και να τρομοκρατούν τους άλλους, τους μικροτέρους. Κάθε καλή εργασία την έπαινε αυτός, αφήνοντας τα ψιφουλά για τους άλλους. Καμιά ποτή καλλιτεχνική πόλις δεν έγνωρισε τόση στην τέχνη προσωπική δουκεία, όση η Νεάπολις εκεί Κορενίου. 'Ο δικτάτορ αυτός της Τέχνης, έμάζεψε γύρω του πλήθος από μαθητικά καλλιτεχνική πόλις δεν έγνωρισε τόση στην Νεάπολι ένα έργο αληθινά τεράστιο. Τόσος εινε ο όγκος της εργασίας του, ώστε μόνον πέντε ζωγράφοι μαζί θα ήταν δυνατόν να την έκτελέσουν σε όλη τους τη ζωή. Η συνθέσεις των πινάκων του και οι χρωματισμοί του, θαυμάσιος άκομη στη Νεάπολι, όπου σώζονται άναριθμητες τοιχογραφίες του. 'Ο Κορενίος ζωγράφους εικόνας στους ναούς των 'Αγίων Σεβειρίων, Φιλίππου Νέρι, 'Αγίας 'Ανας, στο Βασιλικό Παλάτι, σε άλλες άριστοκρατών, σε δοκίμα μέγαρα κ.λ. Τρεις όμως εινε η έκκλησις που έδωκε πολλά έργα του Βελισσαρίου: 'Ο Καθεδρικός μέγας ναός του πολιούχου της Νεαπόλεως 'Αγίου 'Ιανουαρίου, η έκκλησις 'Ιησού του Νέου και η έκκλησις του 'Αγίου Σεβειρίου.

Κατά το 1527 είχε πέσει στη Νεάπολι επιδημία πανούκλας. Τρομοκρατημένος ο λαός, μαζεψτηκε στην έκκλησις της Θεοτόκου και έψηφισε 10.000 χρυσά δοκιάτα για να χρισθή ναός στον προστάτη της πόλεως 'Αγιο 'Ιανουάριο. Η οικοδομή άρχισε κατά το 1608 και έτελειωσε μετά 29 έτη, με μισθόδη πολιτεία και διαπάν έκατομμυρίων δοκιάτων. Στα 1618 οι έπίτροποι του ναού έκάλεσαν το διάσημο τότε ζωγράφο 'Ιωσήφ Τσέζαρε, και μετά τρία έτη τον Γκουίντιο Ρένι να έκτελέσουν τη διακόσμηση του ναού. 'Αλλά τόσος υπήρξε ο θυμός, η οαθυργίαι και η απελευκέναι με τις όποιες έβισσε τους δύο αυτούς ζωγράφους ο Κορενίος και η κλίμα του, ώστε και οι δύο, φοβούμενοι για τη ζωή του, αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τη Νεάπολι. 'Ο Ρένι είχε ένα βοηθό μαζί του, Τριαντομένιο ονομάτι, άφονομένο μαθητή του. 'Ο Κορενίος έβαλε τους άνδράπους του και τον έστάθισαν στο έργο. Την ίδια τύχη πάρα λίγο να πάθη κι' ο ίδιος ο Ρένι, άλλα πρόφτασε η άστυναια και τον έσωσε. Η συνωμοσία άνεκαλύφθη, ο Κορενίος έφυλακίσθη για λίγον καιρό, άλλ' ο τρομοκρατημένος Ρένι δεν ήθελε πια να μείνη στη Νεάπολι...

Οι έπίτροποι της έκκλησις έκάλεσαν τότε από τη Βονονία το ζωγράφο Τζέσο, ο οποίος ήρθε μαζί με τρεις μαθητάς του και ανέλαβε να συνεχίση τη διακόσμηση του ναού. 'Αριστοί και κατάστατοι και οι μαρδοί της κλίμας Κορενίου έφυγαν σε κίνηση.

Όπως ο ίδιος ο Τζέσο διηγείται αργότερα, «δεν μπορούσε να βγη σ' ένα δρόμο της Νεαπόλεως, χωρίς να ίδιή ποση τον έναν άνδραπο ο βδελυρό την όμη, σκεπταμένο με μανδύα, να κωμούνται ότι κριθεί κάτω από το μανδύα τον άλλο, και να τον παρακολούθη, για να τον τρομοκρατήση» Και πράγματι, μία μέρα ο Τζέσο έλασε άβραφα δύο από τους μαθητάς του, με τον έξης τρόπο: Οι άλλοικοί νέοι, ένδοξανα τον περιπατό τους στην παραλία, έπαισαν κουβέντα με μία πα-

ρέα φαράδων, οι όποιοι τους έκάλεσαν στην τράτα τους. Οι καλλιτέχνη μπήκαν στο πλοίο άνυποπτοι, άλλ' οι φαράδες—που ήταν μπράβοι της σπειρας Κορενίου, μεταμορφωμένοι—έκαναν πανικό, βγήκαν στο πέλαγος, κι' εκεί, φαίνεται έπιτίνα τον θύσαντιμένους ζωγράφους!

Μετά την έξαρσίονη αυτή, ο Τζέσο άφου έψαξε ναυτο άνωφελάς, εκατάλαβε τι είχε συμβεί και έφυγε κρυφά και νύχτα από τη Νεάπολι...

Άφου κανένας πια ζωγράφος δεν τολμούσε να πατήση στη Νεάπολι, οι έπίτροποι του ναού άνέθεσαν την εργασία στην κλίμα Κορενίου. 'Ο Κορενίος άρχισε άμέσως να έργάζεται, άλλα τα έργα του δεν είχαν την τελειότητα που ήθελεν οι έπίτροποι. Η εργασία λοιπόν διεκόπη, και έκάλεσαν το διασημότατο της Ρώμης ζωγράφο Ντομενικίνο να την συνεχίση. 'Αλλά κι' αυτός έδίσταζε, γιατί είχε μάθει τα παθήματα των άλλων συναδέλφων του, και είχε λάβει ένα άνώνημο γράμμα που τον φοβέριζε με θάνατο, άν τολμούσε να πατή στο πόδι του στη Νεάπολι. Η μεγάλος όμως άνταμοιές και υποσέσεις έξασφαλισέως από κάθε κίνδυνο, έπιβεβαιωμένες με την υπογραφή του 'Αντιβασιλέως της Νεαπόλεως, έπαισαν τέλος τον Ντομενικίνο να πάη στα 1631, στη Νεάπολι.

'Ο Ντομενικίνος έβισσε άμέσως τα λίγα έτοιμα έργα του Κορενίου και τών συντρόφων του, και άρχισε να στολίζει, με το έξοχο πινέλο του, τους πολυκαπέδες τοίχους της έκκλησις, έξασφαλισμένους από κάθε ενόχληση. 'Αλλ' η περιβόητη τριανδρία δεν έμεινε άργη. 'Ενώ λοιπόν όλοι έπίσταταν ότι έτελειώσαν πια τα βασίανα του... 'Αγιο 'Ιανουαρίου, και ότι ο Ντομενικίνος τίποτε δεν έχει να φοβάται πλέον, το κακό έξαφα φανερώθηκε εκει όπου δεν τον περίμεναν: Τις τοιχογραφίες που ζωγράφιζε τη μία μέρα, τις έβλεπε την άλλη μέρα να σχίζονται, να σκάνε και να πέφτουν σε τμήματα... 'Η τριανδρία Κορενίου είχε διαφθείρει με χριμάτα τον έργατή που έτοιμαζε το άμμοκονίαμα ν' ανακαταστή και στάχτη μέσα στον άόσθητο, κι' έτσι ο τοίχος ραγίζότανε κι' έπεφτε! Και όταν άντελήφθη την έπιλοκή αυτή ο Ρωμαίος ζωγράφος και αντιπαιστήσει τον έργατή, η αστεία επένουσης νέες πανουργίες. Τέλος, ο Ντομενικίνος κωμώστηκε, έκνευρίστηκε και αναγκάστηκε να εγκαταλείψη τη Νεάπολι, διατρέχοντας έφιππος, νύχτα-μέρα, με όλη τη φοβηρή καλοκαιρινή ζέση, το δρόμο από τη Νεάπολι στη Ρώμη, για να φτάση το ταχύτερο σε τόπο ασφάλη!...

Μετά ένα χρόνο, ο Ντομενικίνος εκλήθη και πάλι από τον 'Αντιβασιλέα να πάη στη Νεάπολι και να τελειώση τη διακόσμηση του ναού. 'Αλλά λίγες μόνο εικόνας επόρτασε να συμπληρώσει, γιατί το Μάρτιο του 1641 πέθανε από άνεξαρκίθιο νόσημα. 'Ο μισθητάδης δάνατός του αποδίδεται σε δηλητήριο, με το όποιον ώριμένους έπίστους το Ρωμαίο καλλιτέχνη η δολοφονική σπειρα του Κορενίου.

'Ο βιογράφος του Κορενίου άείμηστος Σπ. Λάμπρος, γράφει τ' ακόλουθα γι' αυτόν:

... 'Η ψυχή του Βελισσαρίου Κορενίου ήτο κρέμα καλαισθησίας και μισαφότητος. 'Οφείλομεν δε να άμολογώμεν δει ως διεκρηθή εν τη ζωγραφική, επίσης πρωτηργωνιστής και ως καουργός! Διότι δεν είχε εν άνωφ' μόνον τα σπέρματα της καουργίας, άλλ' ήτο αυτό τόσο καουργός μορφωμένος, διεγειρώνων την ήβελυγγίαν νηο δ βαλντιστάτος και δ δολοφόνου. Και είχε επίσης μισαφόδ' ο τρέπος με τον όποιον δδολοφόνησε κατά τας τελευταίας μάλιστα ήμέρας του γήρατος, τον άριστον των μαθητών του τον Δουίτζι Ρεντιγκο. Είχεν όντος επινυχώς έξεκομισή εις την έκκλησιαν του Κάθμενε Ματζιόρε τον βιον του 'Ιησού και προεκάλεσε μεγάλους έπαινους. 'Αναμειχθείς δε ήμέραν τινά δ Βελισσαρίος εν μέσω του παρισταμένου εν τη έκκλησιά και θαυμάζοντος τας εικόνας πλήθους, ήκουσε παρά τινος, μη γαυρίζοντος αυτόν, ότι τα έργα εινε του Δουίτζι Ρεντιγκο, όστις έφρονείτο μιν όπο το δισακάλονο. Αλλ' όμως κατά πολύ έκείνον υπεργηρόντισε. Βαρέως φέραν τον λόγον τούτον ο Κορενίος, προσπειθή φίλιαν και άγάπην προς τον μαθητήν, και προσκαλέσας αυτόν εις γευμα τον έπίσας βραδυ δηλητηρίον, το όποιον επί τέλους έφερε τον άτυχή Δουίτζι εις τον τάφον.

Παρά τα καουργημάτα του, ο Βελισσαρίος άφησε έργα μεγάλης δυνάμειος, όπως εινε η τοιχογραφία του ναού του 'Αγ. Σεβειρίου και προ πάντων η σκηνή του θαυμάσιου που αναφέρεται στον 'Πολλαπλασιασμόν των άρτων και των λχθών'.

'Ο πίναξ αυτός περιλαμβάνει 117 πρόσωπα, σχεδιασμένα σε άρ-

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Καλό εινε το χιόνι, όταν ξεχεται στην ώρα του.
Του ροκί κ ή παροιμία
Δέν εινε ή φύσις που κάνει τή γυναίκα άμορφη, αλλά ό έρωτας.
Λατινικό λόγιο

"Αν έχης τά καλά παιδιά, Κι' αν έχης τά κακά παιδιά,
τά πλούτη τί τά θέλεις ; τά πλούτη τί τά θέλεις ;

Όρώρει τήν ούγια και πάρε το πανί.
Όρώρει μάνα και πάρε παιδί.
Όρώρει άδερφό και πάρε άδερφή.

"Όποιος γοργοφαίνει, κ' άποιος γοργοπαντρευτεί, γρήγορα θα μετανοήσει.

'Ο φτωχός, φτωχών έληξε
κι' ό Θεός τούς ένυβέρνα.

'Η μάνα γεννάει κ' ή μοίρα μοιράζει.

'Η μοίρα μου τόν άνδρα μου, ως θέλει τότε κάνει.

"Ας έχουν τύχη τά προικιά
κι' άς εινε κι' άγυρένια.

'Η καλή νοικοκυρά
εινε δούλα και κυοά.

Τά κακά νοικοκυράτα
ερώει ό σκύλος
ερώει ή γάτα.

Κρητικές παροιμίες

'Η καρδιάς τών γυναικών εινε άνέκδοτα μυστορηματα.

Γαλλικό λόγιο

'Εκεί που είν' τά δόντια, λείπουν τά παξιμάδια. Κι'
έκει πουν' τά παξιμάδια, λείπουν τά δόντια.

"Αφραχτος ό κηπος, έξημι τά λάχανα.

Του χεριού δόσιμο
της ψυχής οσίμο.

Δύσκολο τόχο να γεννη, χόιρον τραγιά μετάξι.

ιονικές στάσεις που πιονού τό θαυμασμό του θεατή.
'Ο Βελισσαρίος έξωγράφισε τόν πίνακα αυτόν σε διάστημα
40 ημερών από τήν έξη ή άφορη : Ελεγε ένα γιού κάλο-
γγορο, Βενεδικτινο, ό όποιος άσκήτησε σ' ένα μοναστήρι,
μακριά άπ' τή Νεάπολι.
'Ο Βελισσαρίος, γέρος παιά, ή-
θελε νάχη κοντά του τόν γιού του, και παρεκάλεσε τόν
'Ηγούμενο της Μονής του 'Αγιου Σεβερινου να δεχθί
τό γιού του εκεί.
'Ο 'Ηγούμενος του έκανε τή χάρι και
ό Βελισσαρίος για άνταπόδοσι έξωγράφισε τόν περιφιλο
πίνακα, σκημαμένον με τήν σφαργιά της άληθινής καλ-
λιεργικής έμπνευσεως, προς άνάντησιν της εισόδου του γιου του
στη Μονή...

'Ο θάνατος του Βελισσαρίου Κορνεσιου ύπηρξε σκληρός, τραγι-
κός, σάν τιμωρία της Θείας Δικαιοσύνης.
'Ηταν γέρος πλέον, 85 ετών. Οι καλλιτέχνηι δέν τόν εφοβόνταν
πειά, και ελεγον άρχισει να τόν επικρίνουν και να τόν κακολογούν,
νά του βροσκονον έλαττωμάτα, και πρό πάντων στις τοιχογραφίες του
'Αγιου Σεβερινου.
'Ετσι ό Βελισσαρίος, ό άλλοτε φοβερός και τρο-
μερός, έννοιωσε τόρα τή φιλοτιμία του πληγωμένη. Αυτό δέν μπο-
ρούσε να τό ύποσέη ! Κι' έξαμα σε μία στιγμή ένθουσιασμού για
τήν τέχνη του, διατάζει και στήνειον κάτω από τους θόλους του
ναού του 'Αγ. Σεβερινου μία ψηλή σκαλοσμία, παίρνει τά πενήτα τον
και τά χρομάτα του, και, με όλα τά 85 χρόνια του, ανέβαινει επά-
νω... Εινε πολύ γέρος, σκεθρομένος, τά πόδια του τρέμων, άλλ' ή
φιλοτιμία και ή καρη του Μοίρα τόν σπρώχνουν ν' ανεβή στην κορ-
φή... Φτάνει εκεί κι' άρχίζει να διορθώνη τά σφάλματα που του κα-
ταγελοδσαν ό έπαικραι του. Σε μία στιγμή όμως τό γεροντικό πού-
τον έπαραιπίησε, ό Βελισσαρίος έπεσε από τό φοβερό έκεινο ύψος
κι' έμεινε νεκρός !
'Όλοι ελεπαν ότι ένας μεγάλος κακοήγοος τιμο-
φύηθηκε, άλλα και οι ίδιοι παραδέχονταν, ότι πέθανε ένας μεγάλος
ζωγράφος.
'Η κηδεία του γίνηκε μεγαλοπρεπής, και τήν παρηκολού-
θησε ό πιο ένλεκτός κόσμος της Νεαπόλεως, οι-καλλιτέχνηι και οι
ιπτόται. Τόν έθαψαν
στον ναό του 'Αγιου
Σεβερινου, και στον
τάφο του έβαλαν 'Ελ-
ληνική έπιγραφή, που
τόν λέει 'Αρχιάδα.

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο δούξ της Γαλλίας ντε Γκραμών ελεγε σταλεί κάποτε στην 'Ι-
σπανία για να σνομολογήσει ειρήνη με τó βασιλέα της και για
νά ζητήσει τήν κόρη του σε γάμο εκ μέρους του Γάλλου μονάρχου.
Μόλις λουπόν έγινε δεκτός σε άρρασαι εκ μέρους του 'Ισπανού
βασιλέως, τού ελεγε :

— Μεγαλειότατε, ό κύριός μου σάς προσφέρει τήν ειρήνη...
Και απευθυνόμενος προς τήν παρωταμένη βασιλοπούλα, πρό-
σεσεσ :
— Και σε σάς, ύψηλοτάτη, τήν καρδιά του και τό σκήπτρο του !..

Στά 1686 ό βασιλεύς της 'Ισπανίας Φίλιππος ό Β' έστειλε στη
Ρώμη έναν νεαρό ευπατριδή να υποβάλη τά συγχαρητήρια του στο
Σίξτο τόν Ε' για τήν πρόσφατη άνάσρησι του στον παπικό θρόνο.
'Ο Πάπας όμως περιάρχησε πού τού έστειλαν ένα νεανία για να
του διαβιάσει τά βασιλικά συγχαρητήρια και ελεγε στον νέο :
— Τόση έλλειψη από άντρες έχει ό κύριός σου, ώστε άποφάσισε
να μου στείλη ένα άγένειο πρέσβυ ;
— Αν ό κύριός μου, άπάντησε έξυπνότερα ό νεαρός ευπατριδής,
ελεγε τή γνώμη ότι ή αξία ενός πρέσβεως έγκειται στα γένεια του,
θά σάς έστειλε έναν τράγο και όχι έναν νεαρό ευγενή !..
Κόκκαλο ό Πάπας.

'Ο Βασιλεύς Νουβ—Σι—Βάν ό Δίκαιος, μία μέρα πού
ελεγε βγει ό κνήγι έστειλε έναν άπ' τούς άνθρώπους της
άκολουθίας του στο πλησιέστερο χωριό να πάρη λίγο άλάτι,
με τή ρητή έντολη να τό πληρώσει.
— Τί πειράζει, ρώτησε τότε ένας αλλικός, αν ό βασιλέας
πάρη λίγο άλάτι χωρίς να τό πληρώσει ;
— Αν ό βασιλέας, άποκρίθηκε ό δικαίος μονάρχης, κό-
ψη ένα μηλο άπ' τούς κήπους των ύπηκόων του, αυτοι αβουιο
θά ξεροζιόσουν δια τά δέντρα του Βασιλείου !..

'Ο περιφιλομνος ιεροκήρυξ Σαντιέγ, άγαπούσε ύπερβολικά
τά τυχερά παιγνδια. Μία μέρα ενώ έπαιζε με μερικους φί-
λους του χαρτιά στο σπίτι του, τόν εκάλεσαν να κηρώσει
λόγο του Θεού στην εκκλησία. Φεύγοντας για να πάρη στην
εκκλησία, ό Σαντιέγ έκρυψε τά χαρτιά στην τσέπη του.
'Ενώ όμως μιλούσε και χειρονομούσε από του άμβωνος, τά χαρτιά
έξερψαν άπ' τήν τσέπη του και σκορπίστηκαν καταγής.

'Η εκκλησία των πιστών ήταν μεγάλη και τό σκάνδαλο
ανάποκρυκτο.
'Ο Σαντιέγ όμως, χωρίς να ταραχτεί καθόλου,
προσκάλεσε κάποιον παιδί να πάρη από κάτω ένα τραπουλό-
χαρτο και τό ρώτησε :
— Τί χαρτί εινε αυτό, μικρέ μου ;
— 'Ο Ρήγας καρρό, άποκρίθηκε τό παιδί.
— Πολύ καλά. Για πές μου τόρα, ποιά εινε ή πρώτη
άπ' τίς δεκα έντολές ;
— Δέν ξερω ! άπάντησε ό μικρός.
— Άκούτε, Χριστιανοί ; άνεκαρξε τότε ό τετραπέρατος
ιεροκήρυξ με ιερή αγανάκτηση γυρνώντας προς τό πιστό εκ-
κλησιασματο. Το παιδί αυτό γυρνάει τό Ρήγα καρρό—και γι'
αυτό άκρωδός έφερα τήν τραπουλία μαζί μου—και άνοιγει τήν
πρώτη άπ' τίς δεκα έντολές !..
Και οι άπελείς χριστιανοί δικάρισαν τόν πονηρό ιερο-
κήρυκα.

'Ο Λουδοβίκος 15ος πήγε μία μέρα να επίθεωρήσει τή βασιλική
φρουρά, ή όποια συνέκτο από τούς επίλεκτους του στρατού. Σε μία
στιγμή ό βασιλεύς γυρισε πού τόν προσεβητή της 'Αγγλίας πού
τόν συνώδεσε και τού ελεγε :
— Τους βλέπετε αυτούς ; Εινε οι γενναίτεροι πολεμιστάι του
βασιλείου μου.
'Όλοι τους έχουν τό στήθος κόκκινο άπ' τίς σφαίρες...
— Φαντάζομαι τότε πόσο γενναίοι θα ήσαν έκεινοι που τους έ-
πλήγωσαν, παρετήρησε ό λόρδος με κάποια δριμυτιότητα.
— Σκοτώθηκαν όλοι, έξοχώτατε ! τού άποκρίθηκε άμέσως ένας
έξυμνος επίλεκτος.

Κάποιος Γάλλος στρατιώτης ελεγε χάσει σε μία μάχη τά δυό του
χέρια. Στην έπιθεωρήσι πού έγινε λίγες μέρες μετά τή μάχη αυτή
ό συνταγματάρχης αφού συνέλαξε τόν γενναίο στρατιώτη για τήν
άνδρεία του, θέλησε να του προσφέρει κ' ένα λουδοβίκαιο.
— Γιατί μου τό δίνετε ; ελεγε τότε ό ήρωας με άξιοπρέπεια. Μη-
πως σάς πέρασε ή ιδέα ότι έλασα ένα ζευγάρι γάντια !..

Μία μέρα κάποιος Γάλλος συγγραφεύς, πολύ ματαιόδοξος, πήγε
να έπισκεφθί ένα συνάδαλο που, ακόμη περισσότερο έγούστει.
'Ενώ μιλούσαν, άπάνω στον ένθουσιασμό του σιωπήθηκε κ' ελεγε :
— Αφή τήν ώρα βροσκονται δώ μέσα οι δυό μεγαλειέτεροι συγ-
γραφεύς του αιώνος μας !

— Έπίτρεψέ μου
να σου παρατηρήσω,
άποκρίθηκε τότε ό δεύ-
τερος συγγραφεύς ψυ-
χρά, ότι ό λόγος σου
μόνο... κατά τό ήμισο
εινε άληθινός !..

